

МОТИВИ към ПРИСЪДА № 7 от 23.02.2024г. по НОХД № 430/2023г. по описа на Районен съд Несебър, VI състав, председател Валери Събев.

Съдебното производство по делото е образувано по повод внесен в съда от Районна прокуратура – Несебър обвинителен акт срещу подсъдимата К. С. А. за това, че за периода от месец февруари 2022г. до месец януари 2023г. включително, в гр. Несебър, след като е била осъдена с Решение № 75/10.06.2015 г. и допълнително решение № 461/09.07.2015г. по гр. дело № 93/2015г. по описа на РС - Несебър, потвърдени с Решение № III- 158/01 12 2015г. по в гр д. № 1742/2015г. по описа на Окръжен съд Б., да издържа свой низходящ - сина си И. Д. К. с ЕГН: *****, като заплаща издръжка в размер на 150 лева месечно, чрез Д. И. К., като негов баща и законен представител, съзнателно не е изпълнила задължението си в размер на две или повече месечни вноски, а именно 12 месечни вноски както и сумата от 13,50 лв., дължими за издръжка за месец януари 2022г., като общата сума на дължимата издръжка е в размер на 1813.50 лева – престъпление по чл. 183, ал. 1 НК.

В съдебно заседание представителят на Районна прокуратура гр. Несебър поддържа обвинението. Намира, че са събрани достатъчно доказателства, които доказват обвинението. Развива подробни съображения в тази насока. Предлага на подсъдимата да се наложи наказание Лишаване от свобода за срок от 3 месеца, което да бъде отложено за изпитателен срок от 3 години. Моли за произнасяне в този смисъл.

Частният обвинител поддържа обвинението и излага доводи в тази насока. Предлага налагане на наказание „Лишаване от свобода“, което да бъде отложено с изпитателен срок.

Подсъдимата не се явява и не заема становище по обвинението. Служебният ѝ защитник моли за приложението на чл. 78А НК, или за минимално наказание, като излага доводите си.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства във връзка с доводите и възраженията на страните, намери за установено следното:

По делото се установява следната фактическа обстановка:

Подсъдимата К. С. А., ЕГН *****, родена на ***** в гр. Б., българка, българско гражданство, с постоянен адрес гр. Б., кв. „М.Р.“ № ***** и настоящ адрес *****, *****, *****, ***** 1. К. С. А. е майка на непълнолетното към момента дете - И. Д. К. с ЕГН: *****, родено на *****г. с баща – Д. И. К. (удостоверение за раждане на л. 4 от делото). Д. К. и подсъдимата се запознали и заживели заедно около 2008г. в гр. ***** № 6 – в апартамент на св. К.. От съвместното им съжителство се родило момче – И.. Още докато детето било на 1 или 2 месеца подсъдимата избягала от вкъщи. Св. К. успял да се свърже с нея, при което установил, че тя се намира в ***** и му заявила, че няма да се прибира и ако иска да даде детето в дом. От св. К. била подадена искова молба до Районен съд Несебър, като с влязлото в сила Решение № 75/10.06.2015 г. и допълнително решение № 461/09.07.2015г. по гр. дело № 93/2015г. по описа на РС – Несебър (потвърдени с Решение № III- 158/01 12 2015г. по в гр д. № 1742/2015г. по описа на Окръжен съд Б.) местоживеенето на детето било определено при неговия баща и на него било предоставено упражняването на родителските права. С решението подсъдимата била осъдена да заплаща на детето И. К., чрез неговия баща и законен представител, месечна издръжка в размер на 150 лв. на месец от 03.02.2015г. – до настъпване на законни причини за изменението ѝ. Решението за присъждане на издръжка било връчено на подсъдимата, чрез процесуалния ѝ представител на 17.06.2015г. (разписка на л. 46 от ДП). Допълнителното решение било връчено на 27.07.2015г. (разписка на л. 63 от ДП). След влизане в сила на решението подсъдимата плащала регулярно сумите за дължимата в полза на детето издръжка по банкова сметка на Д. К. в „*****“. За последно обаче тя превела по банковата сметка на св. К. сумата от 136,50 лв. на дата 31.01.2022г. След тази дата преустановила плащанията на издръжката.

Така установената фактическа обстановка се потвърждава от всички събрани в хода на производството доказателства. От приложените Решение № 75/10.06.2015 г. и допълнително решение № 461/09.07.2015г. по гр. дело № 93/2015г. по описа на РС - Несебър, потвърдени с Решение № III- 158/01 12 2015г. по в гр д. № 1742/2015г. по описа на Окръжен съд Б. се установява, че подсъдимата е осъдена с влязъл в сила съдебен акт да издържа сина си. От показанията на свидетеля К. се установява, че издръжката е заплащана до месец януари 2022г.,

когато е постъпила последната вноска от 136,50 лв. (този факт се установява и от представено по ДП извлечение от банкова сметка – на л. 37), като издръжката през цялото време е изплащана единствено по посочената банкова сметка. Т.е. събраните по делото гласни доказателствени средства са еднопосочни и от тях по категоричен начин се установява, че след януари 2022г. подсъдимата не е изплащала издръжка на детето, въпреки че е осъдена за това с влязъл в сила съдебен акт. Събрани са и убедителни доказателства – разписки за връчване, че съдебните актове за присъдената издръжка са връчени надлежно на подсъдимата. Фактът, че тя е знаела за това свое задължение се потвърждава от показанията на св. К., който потвърждава, че до януари 2022г. издръжката е заплащана (този факт се потвърждава и от извлечението от банкова сметка). Т.е. към месец януари 2022г. подсъдимата е знаела за задължението си да заплаща издръжка. От събраните писмени доказателства по делото се допълва установената фактическа обстановка, като чрез тях се установява, че подсъдимата е трайно установена в Република България (където е призовавана и за настоящото производство).

Съдът счита, че съвкупният анализ на гласните и писмени доказателства по делото, води до заключение, че фактическата обстановка се е осъществила по описания по-горе начин.

При така установената фактическа обстановка съдът намира, че подсъдимата е осъществила от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл. 183, ал. 1 НК.

Съгласно чл. 183, ал. 1 от НК се наказва лице, осъдено да издържа свой съпруг, възходящ, низходящ, брат или сестра, което съзнателно не изпълни задължението си в размер на две или повече месечни вноски. Престъплението по чл. 183 от НК се осъществява чрез бездействие и намира обективен израз в неизпълнение на влязло в сила решение за плащане на издръжка, в размер на две или повече месечни вноски. В случая деянието безспорно е осъществено от обективна страна. К. А. е осъдена да заплаща издръжка на малолетното си дете (към момента непълнолетно) с влязло в сила решение. До януари 2022г. тя заплащала издръжка (последно заплатила частично вноската за януари 2022г. до сумата от 136,50 лв.), като от този момент нататък и за периода февруари 2022г. – януари 2023г. включително подсъдимата не изпълнила това свое задължение, като не платила на сина си 12 пълни месечни вноски (и частично – в размер на 13,50 лв. вноската от януари 2022г.). Налага се извод, че за очертания с обвинителния акт период, след като е била осъдена с влязло в сила съдебно решение, подсъдимата не е изпълнила задължението си за заплащане на издръжка на сина си в размер на повече от две вноски, а именно в размер на 12 пълни вноски и част от една вноска. Следователно деянието е извършено от обективна страна. Съдът намира, че извършеното деяние е съставомерно и от субективна страна. За ангажиране на наказателната отговорност на извършителя за престъпление по чл. 183, ал. 1 НК е изискуемо инкриминираното неизпълнение на задължението за издръжка да е съзнателно. Авторът на неправомерното деяние трябва да е изградил представи за наличието на съответното задължение за плащане на издръжка и за това - за какъв период от време не е внесъл дължимите суми, като преследва настъпването на общественноопасните последици или допуска престъпния резултат (изпадането в забава). Последното индицира на субективните измерения на инкриминираното поведение по чл. 183, ал. 1 от НК, за доказването на които е необходимо установяване на обективна възможност за изпълнение на задълженията. От събраните по делото доказателства се установява, че подсъдимата е изградила представи за наличието на съответното задължение за плащане на издръжка и е изпълнявала същото до месец януари 2022г. Същото е възникнало по силата на съдебно решение, връчено на подсъдимата по надлежния ред. Освен това тя е била страна в съдебното производство по гр.д. № 93/2015г. по описа на Районен съд Несебър и е могла да участва лично във всички съдопроизводствени действия. Безспорен факт е, че съдебното решение е достигнало до знанието на подсъдимата (този факт се потвърждава категорично от извършените от нея плащания – вкл. плащането от 31.01.2022г. с вписано основание „издръжка И. К.“). Въпреки тези данни подсъдимата не е изпълнявала задълженията си след януари 2022г. Налага се извод, че от субективна страна подсъдимата напълно е съзнавала, че дължи издръжка, но въпреки това съзнателно не е заплащала такава за инкриминирания период. Съдът счита, че подсъдимата е имала и обективна възможност за заплащането на издръжка с оглед факта, че пребивава в *****, като въпреки редовното ѝ уведомяване за развитието на производството от нейна страна не са изложени твърдения, или ангажирани доказателства, за

обективна невъзможност за плащане.

С оглед изложеното съдът достигна до краен извод, че К. А. е извършила престъплението по чл. 183, ал. 1 НК.

При така констатираното деяние съдът намира, че нормата на чл. 78А НК не е приложима, тъй като от деянието са причинени имуществени вреди - 1813.50 лева и по арг. от чл. 78, ал. 1, б. „В“ НК е налице пречка за освобождаване на подсъдимата от наказателна отговорност. Във връзка с реализацията на наказателната отговорност на подсъдимата, съдът на първо място прецени, че е налице сравнително ниска степен на обществена опасност на инкриминираното деяние, която е намерила отражение и в предвиденото в чл. 183, ал. 1 НК наказание. Обществената опасност на деяния следва да се определи като ниска с оглед факта, че е подсъдимата е неосъждана. Спазвайки разпоредбата на чл. 55 от НК настоящият съдебен състав извърши преценка на наличните отегчаващи и смекчаващи отговорността обстоятелства. В случая не се констатира отегчаващи вината обстоятелства, а относно смекчаващите следва да се отбележи, че такива са чистото съдебно минало на подсъдимата, фактът, че за сравнително голям период от време (2015г. – 2022г.) е изпълнявала задълженията си за заплащане на издръжка, както и сравнително ниският размер на причинените с деянието вреди (близо до 2 минимални работни заплати за процесния период). Всички смекчаващи отговорността обстоятелства, анализирани в тяхната съвкупност, и съпоставени с обществената опасност на деянието и деяния, водят до краен извод, че наказанието, което следва да бъде наложено на подсъдимата и което е адекватно и на целите по чл. 36 от НК трябва да е при приложението на чл. 55 НК. Посочените смекчаващи обстоятелства са многобройни, а с оглед обществените отношения, които се защитават от деянието по чл. 183, ал. 1 от НК – и изключителни. Това е така, тъй като за голям период от време подсъдимата доброволно е изпълнявала задълженията си за заплащане на издръжка и макар действително след 2022г. да е спряла плащането на такава за момента не са причинени съществени вредни последици. Ето защо с оглед характера на деянието по чл. 183, ал. 1 НК тези обстоятелства се приемат от съда като изключителни и многобройни и водят до извод, че наказанието следва да се наложи по правилата на чл. 55 НК. Както е прието в Решение № 458 от 18.X.1972 г. по н. д. № 430/72 г., I н. о. , Решение № 427 от 01.11.2010г. по н.д. № 405/2010г. по описа на I н.о. на ВКС, Решение № 263 от 10.07.2015г. по н.д. № 701/2015г. по описа на II н.о. на ВКС, когато в особената част на Наказателния кодекс е предвидена възможността за извършеното престъпление да се наложи едно измежду две или повече наказания, разпоредбата на чл. 55 НК може да се приложи само спрямо най-лекото от алтернативно предвидените наказания, ако са налице условията за това. В рамките на тези правила и като взе предвид, че най-ниското измежду алтернативните наказания в чл. 183, ал. 1 НК е „пробация“, съдебният състав, при направения извод, че следва да се приложи чл. 55 от НК, замени наказанието „пробация“ с наказание „глоба“ в размер на 500 лв. – по реда на чл. 55, ал. 1, т. 2, б. „В“ от НК. Съдът намери, че такова наказание в най-пълна степен ще отговори на целите по чл. 36 НК и констатираните смекчаващи вината обстоятелства. Наказанието беше определено в размер от 500 лв., тъй като всички обстоятелства, посочени по-горе, обосновават приложението на чл. 55, ал. 1, т. 2, б. „В“ от НК, но при избора на наказанието следва да се отчете, че все пак са настъпили съответните вредни последици за детето (макар и в невисок за момента размер), поради което целите на наказанието могат да бъдат постигнати в най-пълна степен чрез наказанието „глоба“ в размер от 500 лв.

С оглед признаването на подсъдимата за виновна и на основание чл. 189, ал. 3 от НПК СЪДЪТ я осъди да заплати в полза на Прокуратурата на Република България, чрез РП Б., сумата от 165 лв., представляваща направени в хода на ДП разноски.

Така мотивиран, съдът постанови присъдата си.

РАЙОНЕН СЪДИЯ: